

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesu Christi Annvs 617. Devsdedit Pap. Annus 3. Heraclii Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

faciendū opertam, ut cogereur Matifone Concilium. Hic autem quomodo se habuerit, Ionas & Abbas sui temporis res ipsas profecutus, cuncta exacte quam fin-

Contra, inquit Eustasius in monasterio Luxoulenfi successus sancti Colambani ad omnia haberet gratia, ut nullo se ita in Colambani paratissimi generet, quicum doctis

iniquam (re contra replicam) religionis speciem in monasterio possit, post non longum tempus conuersionem eius, arrogantia

his & inuicem inuicem cum nihil proficeret, quem tempore non tunc, ut speraret. Qui cum in regione Ratiariorum ve-

Deprecatione Aquiliani, socius flatim schismatis effectus, Romano sibi ad conuersionem seruatus ac diuisus est, totum orbem con-

Donna itaque ad beatam Attalam epistola, ipse ad Luxouionem

Cum vero à threnia recessisse videri potuisset, ex nouo certamine querit sibi coronam, qui ex primo reule-

Tanti emicante regali auctoritate, multi iam Burgundie E-

maximus hereticorum Varnacharum quidam, dum & ipse fieri

Auditis huiusmodi obiectionibus, beatus Eustasius conuersus ad

Fuisse quidem in more positum apud Christianos anti-

Multiplicationem vero orationum in sacris officii credo omni-

Huius & horum similibus responsis consensu Agrestium, addit

Hic dilis, necit quosdam eorum, qui Agrestiane partis san-

CONCIL MATISCO- NENSE CO- OITVR.

IX.

Psalmio.

X.

Mar. 26. Luc. 24. i. Thes. 5.

XI.

PACEM
SYADENT
EPISCOP.

al. Ion.

XII.
ROMANI
ET
MATVSE
DVCTI AR
ACRESSTI
NO.

XIII.
TANTA
TVR
STRA A
SCHISMA
TICO S.
BYRGON
DOFORA.

XIV.
DEI VIN
DICTA IN
SCHISMA
TICOS.

tem pnt obsequiis solueret. Ad hoc Eustasius Vestrin, inquit, libens facti fuerunt precibus, si viserit mori duritiam viciorum mol- leri. Et correcti anterio morbis, vel auridoto, visceribus desectis, velle ad salutis montem remeare nitatur.

Cogitatio ergo cunctis, Agrestinus simulatam pacem postulat, quod postea aditius depromit. Eustasius vero metu animi susceptione flexu postentium, pacem tribuit, & pacis osculum illi porrexit. haec de fine Mariconensis Synodi Ionas: in quam nihil vniquam obiectionum sit ab Eustasio schismaticum illum esse hominem & à Catholice Ecclesie communionem sefuntum, vti que pat est credere ipsum ante iudicium, vti illic agere poterit, quoquo modo palinodiam recantasse: alioqui illi pacem dari tepognante sententia Apostolica, & ex qua ne Augerit dicendum erat, nequaquam iussissent Episcopi, neque Eustasius implere curasset. Sed finem inite palastice spectemus. Etenim est ad pacis osculum receptus est, habuit tamen arma dimisit, sed occultant, suo illa tempore exerturus, vt fecit. nam audi Ionam:

Vix à Internatium brevis spatii manifestam vesaniam suam Agrestinus verecundie metu repellens, cepit iterum monasteria perstrare, & sub specie dispensati precium prodicium taxare. Ad quemdam tamen virum venerabilem Romanicum nomine venit, qui prime nobilitatis fuerat apud Theodobertum Regem habitus, postque per exemplum Columbiani, ac per Eustasii predicationes monitus, ad Luxeuum veniens monastica institutione se subdidit. Quo dum sub regulari tenore vitam agente postea Eustasio annuente, paullatim monasterium in suo proprio inseruit, & qualem Columbiani illi custodiendam vidit.

Conque iam multa religione polleret. ad eum Agrestinus pergit, seseque subditum atque obediendum sinitit, simulque Amatium, quem ibi Eustasius ad imbuendam regulam praefecerat, molibus suggestionibus tentat. Nam quibusdam sacra religione reguli ad eum neglectis, tam Amatium, quam Romanicum ab Eustasio abstrati fuerant. Lasciuo ergo in presens Agrestinus, exasperatas mentes sui affectionibus mungere volens, simulavit pueritiam verba sanas mentes recipere, & in contemptum regulae Columbiani propriam vesaniam propagare. Proh dolor! excrabile vix ac lethifera doctrina replem sanas mentes diabolica insania maculavit. Abieci etenim pristinus institutus, rudibus comati sunt profati iam vix instruiti plebem docturim.

Deinde nefandus Agrestinus ad venerabilem matrem Burgundoforam iter dirigit (Abbatissa haec erat monasterii sancti virginitatis, S. Columbiani discipula) vti etiam illam sui simulationibus si valuisse, maculari. Quam beata virgo Christi non fammo more, sed virili consudit responsione, dicens ad eum: Num tu confutator veritatis & novorum introductor argumentorum ad hoc huc accessisti, ut veneno tuo dulcia vitula persunderes, & vitalia alimenta letali amaritudine commutares? Miser ac detestabilis, tu detrabis illi, quorū ego virtutes agnouo, quorum doctrinam salubrem recepi, ex quorum eruditione multos celestia regna penetrasse comperi. Meminisse te velim ista dictum be: Vt qui dicit malum bonum & bonum malum. Vestra ergo ad hū venenati affectionibus recedere, ne te tra Dei compendat. Confutatus itaque hū famula Dei incipationibus impius Agrestinus, versus ad Romanicum & ad Amatium repedit, vt captum opus erroris ad effectum nequitie perducatur. Magna plane ista fuit Burgundofora & celestis sanctitate virgo, cuius res praetere gestas idem Ionas (vt ipse profitetur in vita sancti Columbiani) conscripsit, de qua dictum sumus postea. Sed de vitione diuinitus in seditionis immissa, idem Ionas narrare pergit his verbis:

Ne deus illi vltio diuina, cum & ipsi & alii complures iam ad hoc aspirarent, vt peruersi dogmatis haereticus huius assentatores, id est, contentientes, fierent. Lapsi siquidem per intempertam ne- dūm intra septa monasterii irrompentes, aliquos ex fratribus moribus suis lamant, atque in praedicta peste derelictis dūa mori miserabiliter tradiderunt. Quosdam etiam Pleream nomine, qui adhuc discordia somitem vehementer administrabat, de monum rabi- bus peruasit & epuobilitat ad extrema perducit: nam propria manu ipso laqueo se suspendit.

Porro cum hac vltio nequaquam fieret correctio delinquenium, maior propterea vindicta senta est. Subito namque fulgur ingens è celo lapsum, tanto fragore percussit locum, deuasit monasterium,

tegnitiam subierit, plerum exiit, vt praecis correctio manifeste monstraret, fatiam debere fugerit: meritoque sunt ad praesens plus quam viginti homines, multo tamen totius criminis ad penitentiam reseruate, vt si cognoscant ceterum & vltio. san- nitatem proculdubio reciperet: mollem etenim Dominum perire des- derat, sed semper, quamvis grauidis delictis obrutum, per peniten- tia formicula redire expellat. Cuiusmodi siquis penitentia lu- cem datum infelix Agrestinus non cognouisset. vt Eustasius monitus ad iudicium eum innocenti praesens dicit, ante triginta dierum circuli- tum quam ventis anni meta completeret à seruo suo, quam respice- demerat, securi percussus interit. Et occasio criminis dicitur t- xoris permixto: quod quamvis nulli dixerint, & vix afferre vel- lent, nostrum tamen affirmare non est. cuius causa, iuxta Salu- monem c, adducit Deus in iudicium per omni reata, sine bono, sine malo. subdit de duobus ab eo subiectis monachis ad penitentiam receptis, necnon de Episcopis, qui adierant ad sanietem mentem reuersi, & ergo inlicita eadem propensioibus redditis, deoque cura propagatione ordinis, & aliis moralibus recens em- cētis post speratas eiusmodi tentationes. Auditi tamen schismaticorum & ad declarandum veritatem Dei iudicium in vindictam praeparatorum interpositum.

Quod ad lapsos relictos pertinet, subdit illi Ionas. Post haec Amatius & Romanicus Eustasio patri indulgentiam postulant, ab eo recipitur, & in pristinum gradum reuocantur. Quod vero ad Amatium spectat, vix se penitentem exhibuit, adeo vt sanctitate clareque moribusque spe- be Catholicum esse declarant edicta publicae fidei profes- sione: nam qui eius vitae res gestas est prolecat, hoc de ipsius penitentia & professione Catholicos ante dicitum d:

Leni animi in vo cilio & cetera egerat, deo ac nolente precibus vacans; cum pro nimis memoriarum cruciatu, tam & carnis exesse, nulla esset patientia. Interim illi in medio am- lachrymis semper Domino loquebatur. Cum autem vix ad- sentire, cuiusdam fratris ait: Affert epistolam Leni Papae, quam ad ad sanctum Flavianum scripta, in qua Catholice fidei pignora ratio continetur. Allata est epistola, & cum illi legitur, et dicit sic credo, & Trinitas ineffabilis ita confititur, Deus omnipotens: tu de re sentio, Fili Dei Christe Iesu: sic de te intelligo, Spiritus sancte, terne Deus: atque ita vnum Deum in Trinitate trinum per v- tate confitetur.

Cum autem summa esset humilitate praeditus, inuicem i- stant, qui in tra Ecclesie sepa sepeletur: vixit quatuordecim diebus in ipso aditu basilicae Mariae Dei, & hoc epistolum, quod ipse composuit, et compos.

OMNIS HOMO DEI, QUI IN HUNC LOCV M ANCTVM AD ORANDVM INTROIERIS, SI MERVIS OBTINERE QVA POSTVLA, PRO ANIMA AMATI POENITENTIA HIC SEPVLT DOMINI MISERICORDIAM DEPRECA BARI DIGNERIS: VT SI QVOD MEA PR AVITAS DE MIH POCATIS OBTINERE NON POTVIT TEPIDE POENITENDO, OBTINEAT VESTRA TANTORVM CHARITATE SEDVLO DOMINI MISERICORDIAM DEPRECANDO, HAC TENUS EPITAPHIVM, quo veti penitentis spem emendidit, qui & ob praecata merita inter sanctos reletur: in- bus Septembris & annuetaria memoria in Ecclesia cele- bratur.

Romariens etiam & ipse digne omnes veri penitentis numeros explens, sancto fine quietus, & inter sanctos eque adnumeratus rediit: nam memoria annis singulis col- litur sexto Idus Decembris f. Sed mirari sumus, eos qui ipsorum res gestas sunt prolecati, de lapsu nihil dixerint, adeo vt omnino hoc remanisset in cogitatione, nisi Ionas in Eustasio, reum sui temporis scriptor, id amplius no- tis testatum reliquisset, maiori vtique gloria Dei, & proficuo exemplo in eius Ecclesia, in qua raro contingere de- dentem ab haereticis, siue schismate digne penitentes: de- his haec tenus.

Quod ad res Orientales pertinet: cum nullam sibi ad- esse vim resistendi Persarum Principi Heraclio Imperatori sentiret, tandem ad preces supplices se conuertit & quamvis antea eodem vius remedio, fuisset iam missa & legatione repulsus, rufus tamen notam legationem ad

Colloquiis iniquitate arguuntur, ut quibusdam aliquando p... gencia... totis vero p... solus reddi... Romano... riu in lampe... adeo amitt... fer, parere... quod accep... As quid... Quo cernit... eo ipse ad... tam inole... conditione... caperet, ip... ferri negato... formae, em... sicut impo... cofines pol... Non per... famus off... furo licet, i... approbium... etc.

IE

BOVIFA
AN

QVI Rem... & Peder... diana, Indi... Peri cathed... in Iultrauo... pedies: ex... Chrestianu... quod licet, ... fangeliu pa... uentem.

Acceptis er... Eadmodu... Re... Regis, adm... tero operam... fignatur & am... diam Rolfe... quon elag... dom ipse Pon... fchaboz h...

Inclufion... Quon dante... debent v... ano indola... monentur Dea... lano defunct... si c: hui ego... tamen fuali... nomal demof... hanc velle si... rem reform... fiant, dum cre... afion, vltim... plicat p... calatum est, qui... penitentia r... etc.

Cosibon Regem Persarum decernit, qua ab eo quibus...

At quid omnium legum exors barbarus tralcentus? Quo ceteri Romanum Imperatorem magis se subicere...

IESU CHRISTI ANNVS 618.

BONIFACII PAP. V. HERACLII IMP. ANNVS 1. ANNVS 9.

Qui primus Bonifacii Papae namerat annus, idem de Redemptoris ponitur sexcentisimus decimus octidus...

Acceptus enim ipse Bonifacius litteris de conversione Eudualdi Regis...

Dilectissimi fratri Iusto Bonifacius. Quam laetare, quomodo etiam vigilanter pro Christo Evangelio...

rent meriti, sorum est saluatio propinata, dicente Domino: Qui per-

Suscipit namque apud filij nostri Eudualdi Regis reperimus, quanta sacri eloquij eruditione eius animus ad vera conuersionis...

Pallium praetera per latorem praesentium fraternitatis tuae, benignitatis studij inuicem, direximus: quod videlicet tantum in sacro...

Quod ad statum rerum Orientalium spectat, nihilo hinc annis superiore felicitior fuit, cum non cum Persis res...

Edidit hoc nono anno sui Imperij Heraclius, exigente Sergio Patriarcha Constantinopolitano, pragmaticam sanctionem, ne quis ooptaretur in clerum, nisi in de sancti...

Etiam ea, quae saepenumero ab hominibus excogitata praefata videntur, casus quidam forte fortuna superuenientes ad statum plane...

III.

De viv FALLII.

IV.

d Nouel. imp. lib. 2. Nouel. 4. V. HERACLII SANCTIO DE CLERICIS ECCLESIAE CONSTANTINOP.

Hac